

TAHEREH MAFI

Songuz
İhtimaller
Denizi

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

1

DURMADAN TAŞINIYOR GİBİYDİK, hep daha iyiye, hep hayatlarımızı iyileştirmeye, falan filan. Bu duygusal sarsıntıyla baş edemiyordum. O kadar çok ilkokul ve ortaokul değiştirmiştik ki artık adlarını bile aklımda tutamıyordum ama bu habire lise değiştirip durma meselesi yok mu, ölmek istiyordum. İki yıldan kısa bir süre içinde üçüncü lisemdi ve hayatım aniden öyle bir saçmalık karmaşasına dönmüştü ki bazen kendimde dudaklarımı kıpırdatacak gücü bile bulamıyordum. Konuşur ya da çığlık atarsam öfkemin açık ağzımın iki yanından tutup beni ortadan ikiye böleceğinden endişeleniyordum.

Ben de bir şey söylemedim.

Boğucu bir sıcak ve ara sıra hafif bir esintiden ibaret olan ağustosun sonuydu. Kolalanmış sırt çantaları, katı kot kumaşlar ve taze plastik gibi kokan çocuklarla çevrelenmişim. Çocuklar mutlu görünüyordu.

İç çekip dolabımı sertçe kapadım.

Bugün benim için başka bir şehirde, başka bir lisenin ilk gününden ibaretti ve yeni bir okulda boy gösterdiğimde her zaman ne yapıyorsam yine onu yaptım: İnsanlara bakmadım. İnsanlar

sürekli bana bakıyorlardı ve ben de onlara bakarsam bunu benimle konuşmaya bir davet olarak algılıyor, konuştuklarındaysa neredeyse her zaman saldırgan ya da aptalca ya da her ikisi birden sayılabilecek şeyler söylüyorlardı. Ben de uzun zaman önce onlar yokmuş gibi davranmanın daha kolay olacağına karar vermiştim.

Günün ilk üç dersini önemli bir mevzu olmaksızın atlatmayı başarmıştım ama okulun içinde yolumu bulma konusunda hâlâ mücadele hâlindeydim. Bir sonraki dersim belli ki kampüsün diğer ucundaydı ve ben tam nerede olduğumu anlamaya çalışırken –yeni ders programımla oda numaralarını karşılaştırırken– son zil çaldı. Şaşkınlığımı atıp da saate baktığımda etrafımdaki öğrenci kalabalığı birden yok olmuştu. Upuzun, bomboş bir koryordorda, ders programımın çıktısı bir yumruğumun arasında buruşmuş hâlde dikiliyordum. Gözlerimi sımsıkı yumup fısıltıyla bir küfür savurdum.

Bir sonraki dersimin sınıfını nihayet bulduğumda yedi dakika geç kalmıştım. Kapıyı ittirerek açmamla menteşeler hafifçe gıcırdadı ve öğrenciler sandalyelerinde bana doğru döndü. Öğretmen, ağzı bir sesin etrafını sarmış hâlde sustu, yüzü bir ifadeden diğerine geçerken donup kalmış gibiydi.

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı.

Bütün sınıf bana bakarken gözlerimi başka tarafa çevirdim. En yakınımındaki boş yere geçtim ve hiçbir şey söylemedim. Çantamdan bir defter çıkardım, elime bir kalem aldım. Nefes bile almıyor; o ânın geçmesini, insanların önlerine dönmesini, öğretmenin yeniden konuşmasını bekliyordum. O da aniden boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

“Her neyse, dediğim gibi, müfredatımızda epeyce zorunlu okuma var ve burada yeni olanlar” –tereddüt etti, elindeki isim listesine baktı– “okulumuzun yoğun ve, ah, beklentisi yüksek ders programına alışkın olmayabilir.” Durdu. Yine tereddütte kaldı. Gözlerini kısarak elindeki kâğıda baktı.

Sonra, sanki aniden aklına gelmiş gibi, “Şimdi –eğer yanlış te-

laffuz ediyorsam özür dilerim– ama bu... *Sharon* mu?" dedi. Başını kaldırdı ve doğruca gözlerimin içine baktı.

"Shirin," dedim.

Öğrenciler yeniden dönüp bana baktılar.

"Ah." Öğretmenim Bay Webber, adımı bir kez daha telaffuz etmeyi denemedi. "Hoş geldin."

Cevap vermedim.

"Evet." Gülümsedi. "Burası ileri seviye edebiyat sınıfı."

Duraksadım. Böyle net bir ifade karşısında ne söylememi beklediğinden emin değildim. Sonunda, "Evet?" dedim.

Başını hafifçe salladı, ardından kahkaha attı ve "Tatlım, yanlış sınıfta olabilirsin," dedi.

Ona, bana *tatlım* dememesini söylemek istedim. Hatta genel bir kural olarak benimle hiç konuşmamasını. Ama bunun yerine, "Doğru sınıftayım," dedim ve buruşmuş ders programımı uzattım.

Bay Webber gülümsemeye devam ederken başını iki yana salladı. "Endişelenme, bu senin hatan değil. Yeni öğrencilerin başına gelir böyle şeyler. Ama ESL* ofisi hemen alt kat–"

"Doğru sınıftayım, tamam mı?" Sözcükler ağzımdan niyetlendiğimden daha kuvvetli çıkmıştı. "Doğru sınıftayım."

Bu saçmalığı her seferinde yaşıyordum.

İngilizcemin aksansız olmasının önemi yoktu. İnsanlara tekrar tekrar burada, *Amerika'da* doğduğumu ve İngilizcenin anadilim olduğumu, İran'daki kuzenlerimin Farsçayı çat pat ve Amerikan aksanıyla konuştuğum için benimle sürekli dalga geçtiğini söylememin önemi yoktu; hiç fark etmiyordu. Herkes ayağımın tozuyla yabancı bir ülkeden geldiğimi varsayıyordu.

Bay Webber'in gülümsemesi zayıfladı. "Ah," dedi. "Tamam."

Etrafımdaki çocuklar gülmeye başlayınca yüzümün yandığını hissettim. Önüme bakarak boş defterimin rasgele bir sayfasını açtım ve bu hareketimin sohbeti sonlandırmasını umdum.

* ESL (English for Second Language): İkinci Dil Olarak İngilizce ifadesinin kısaltması. –çn

Ama Bay Webber ellerini kaldırdı ve “Dinle bak... ben, şahsen senin kalmanı isterim, tamam mı? Ama bu gerçekten ileri düzey bir ders ve İngilizcenin gayet iyi olduğundan emin olsam da yine de...”

“İngilizcem,” dedim, “*gayet iyi* falan değil. İngilizcem gayet taşaklı.”

Dersin geri kalanını müdürün odasında geçirdim.

Bu okulda öğrencilerden beklenen davranışlar konusunda sert bir konuşma dinledim ve kasti olarak düşmanca davranacak ve işbirliğine yanaşmayacaksam burasının belki de bana göre bir okul olmayabileceği konusunda uyarıldım. Sonra derste kaba bir dil kullandığım için alıkonuldum. Müdür bana bağırırken öğle tatili zili çaldı, böylece nihayet gitmeme izin verince eşyalarımı toplayıp sıvıştım.

Bir yere varmak için acelem yoktu; yalnızca insanlardan uzak olmaya bakıyordum. Öğle yemeğinden sonra girmem gereken iki ders daha vardı ama kafamın kaldırabileceğinden emin değildim; o gün için aptallık eşliğini çoktan aşmıştım.

Telefonum titreştiğinde bir tuvalet bölmesinde yemek tepsimi kucağıma yerleştirmiş, ellerimle başımı mengene gibi kavramıştım. Abimdi.

ne yapıyorsun?

öğle yemeği

saçma. nerede saklanıyorsun?

tuvalette

ne? neden?

37 dakika boyunca başka ne yapacaktım? insanlara mı bakacaktım?

Sonra bana o lanet tuvaletten çıkıp onunla birlikte yemek yememi söyledi; görünüşe bakılırsa, okul ona o güzel yüzünü kutlamak için yepyeni arkadaşlarla dolu bir hoş geldin paketi göndermişti ve ben de saklanmak yerine ona katılmalıydım.

gerek yok, sağ ol, yazdım.

Sonra yemeğimi çöpe döküp zil çalana kadar kütüphanede saklandım.

Abim benden iki yaş büyüktü; çoğunlukla aynı dönemde aynı okulda olurduk. Ama o taşınıp durmaktan benim kadar nefret etmiyordu; yeni bir şehre taşındığımızda acı çekmiyordu. Abimle aramda iki büyük fark vardı: Birincisi, abim aşırı yakışıklıydı ve ikincisi, alnında yanıp sönen metaforik bir **DİKKAT, TERÖRİST YAKLAŞIYOR** levhasıyla dolaşmıyordu.

Dalga geçmiyorum, kızlar okulun çevresinde abimi görmek için sıraya girerdi. O hep yeni hoş çocuktü. İlgi çekici bir geçmişi ve ilgi çekici bir ismi olan ilgi çekici çocuk. Tüm o güzel kızların deneysel ihtiyaçlarını tatmin etmek ve günün birinde ailelerine isyan etmek için kaçınılmaz olarak kullanacağı yakışıklı, egzotik çocuktü. Onunla ve arkadaşlarıyla öğle yemeği yiyemeyeceğimi zor yoldan öğrenmişim. Ne zaman kuyruğumu kıstırıp ve gururumu çöpe atıp yanına gitsem, yeni hanım arkadaşlarının bana iyi davranmalarının tek sebebinin abime ulaşmak için beni kullanmak istemeleri olduğunu anlamam yalnızca beş saniye sürerdi.

Tuvalette yemeyi tercih ederdim.

Kendime umurumda olmadığını söylüyordum ama belli ki umurumdaydı. Olmak zorundaydı. Haber bültenleri nefes alma bile izin vermiyordu. Geçen sonbaharda, birinci sınıfa başlama iki hafta kala 11 Eylül olayları yaşanmıştı ve birkaç hafta sonra okuldan eve dönerken iki çocuk bana saldırmıştı. En kötüsü de, inkârdan silkinip kurtulmam günler sürmüştü; günlerce *neden* diye düşünmüştüm. Olayın açıklamasının çok daha karmaşık bir şey olacağını; yaptıklarına sebep olan o saf, kör nefretten fazlası çıkacağını ummayı sürdürmüştüm. İki yabancıнын beni eve kadar takip etmesinin, başımdaki örtüyü söküp almalarının ve beni onunla boğmaya kalkmalarının başka bir nedeni olsun istemişim. Herhangi birinin benim yapmadığım bir şey için bana böylesine şiddetli bir öfke duymasını anlayamıyordum. Öyle ki

gündüz vakti caddede yürürken bana saldırmaya hakları olduğunu düşünmüşlerdi.

Bunu anlamayı *istemiyordum*.

Ama öyleydi işte.

Buraya taşındığımızda pek bir beklentim yoktu ama bu okulun da bir öncekinden daha iyi olmadığını görmek yine de üzücüydü. Başka bir küçük kasabaya sıkışıp kalmış, benimkine benzer yüzleri yalnızca akşam haberlerinde gören ve onlardan nefret eden insanlarla dolu bir evrene düşmüştüm. Yeni bir okula alışmak için geçen o yorucu, yalnız aylardan nefret ediyordum; etrafımdaki çocukların benim ne korkutucu ne de tehlikeli olduğumu anlamalarının bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyordum; insan içinde yanıma oturabilecek kadar cesur tek bir arkadaş edinebilmenin acayip dokunaklı, ruh emici bir çaba gerektirmesinden nefret ediyordum. Bu korkunç döngüyü o kadar çok farklı okulda, o kadar çok kez yaşamak zorunda kalmıştım ki bazen gerçekten başımı bir duvara vurmak istiyordum. Artık dünyadan tek istediğim tamamen fark edilmez olmaktı. Bir odada ilerlerken kimsenin sana bakmamasının nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama kampüsteki tek bir bakış bile yavaş yavaş filizlenmiş herhangi bir umudu söndürmeye yetiyordu.

Öğrenciler çoğunlukla, hemen hepsi basketbola âşıkmiş gibi görünen iki bin kişilik homojen bir yapı oluşturuyordu. Henüz sezona bile başlamamış olan takımı tebrik eden onlarca posterin –ve ön kapıda dalgalanan devasa bir flamanın– yanından geçmiştim şimdiden. Koridorların duvarlarına kocaman, siyah-beyaz sayılar yazılmıştı. Geçenler için sezonun ilk maçına kadar gün sayıyordu.

Ben basketbolla ilgilenmiyordum.

Onun yerine insanların bugün bana söyledikleri aptalca şeyleri sayıyordum. Bir sonraki dersime yol alana dek on dörtte kalmıştım ve koridorda yanımdan geçen bir çocuk başıma o şeyi altına bomba saklamak için mi taktığımı sordu. Onu sallamadım. Ardından arkadaşı belki de gizli kel olduğumu söyledi. Onu da

sallamadım. Sonra bir üçüncüsü muhtemelen aslında erkek olduğumu ve bunu gizlemeye çalıştığımı söyleyince nihayet hepsine siktirip gitmelerini söyledim. Bu sırada bu mükemmel hipotezleri konusunda birbirlerini tebrik ediyorlardı. O bok parçalarının neye benzediklerine dair bir fikrim yoktu çünkü onlara hiç bakmamıştım ama bir sonraki dersin sınıfına erkenden gitmiş, karanlıkta diğerlerinin gelmesini beklerken aklımdan on yediyi geçiriyordum. *On yedi.*

Bunlar –yabancılardan düzenli olarak duyduğum bu zehirli laflar– başörtüsü takmanın kesinlikle en kötü tarafıydı. En iyi tarafıysa, öğretmenlerimin müzik dinlediğimi görememesiydi.

Kulaklıklarım için mükemmel bir kılıf oluşturuylardı.

Müzik, günümün çok daha kolay geçmesini sağlıyordu. Okul koridorlarında yürümek bir şekilde daha kolaydı; sürekli yalnız oturmak daha kolaydı. Kimsenin müzik dinlediğimi anlayamamasını seviyordum ve kimse farkında olmadığı için kapamamı söyleyen de yoktu. Bana söylediklerini yarım yamalak dinlediğimin farkında olmayan öğretmenlerle bir sürü konuşma yaptım; bu bir şekilde beni mutlu ediyordu. Müzik, ikinci bir iskelet gibi dik tutuyordu beni; kendi kemiklerim dimdik duramayacak kadar titrediğinde ona tutunuyordum. Müziğimi abimden çaldığım iPod'da dinlerdim hep ve şimdi de –tıpkı geçen yıl, bu aleti ilk aldığımda yaptığım gibi– kendi boktan filmimin müziklerini dinler gibi sınıfa doğru ilerledim. Bana açıklanamaz bir umut aşılıyordu.

Günün son dersi için sınıf nihayet toplandığında, sessize aldığım öğretmenimi dinliyordum. Zihnim oradan oraya geziniyordu, bir an önce kaçma arzusuyla saate bakıp duruyordum. Bugün, kafamdaki boşluğu Fugees dolduruyordu ve kalem kutuma bakıyor, onu elimde çevirip duruyordum. Uçlu kalemlere bir düşkünlüğüm vardı. Güzel olanlarına. Aslında dört taşınma öncede kalmış eski bir arkadaştan aldığım küçük bir koleksiyonum da vardı. O kalemleri bana Japonya'dan getirmişti ve ben onlara vurulmuşum. Kalemler kibar ve renkli ve parıltılıydı. Üstelik bir

dizi sevimli silgiyle ve üzerinde bir koyun çizimi olan bu kalem-kutusuyla gelmişlerdi. Koyun, *Koyun olduğum için beni hafife alma*, diyordu. Bunu hep çok komik ve tuhaf bulmuştum. Hafif bir gülümsemeye bunları düşünürken biri omzuma dokundu. Sert bir dokunuştü.

Arkamı dönerken, “Ne?” dedim ama sesim kazara fazla yüksek çıkmıştı.

Çocuğun biriydi. İrkilmiş görünüyordu.

“Ne?” dedim bu kez sessizce, öfkelenmişim.

Bir şey söyledi ama onu duyamadım. Cebimden iPod’u çıkarıp durdurma tuşuna bastım.

“Ha!” Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Gülümsedi ama kafası karışmış gibiydi. “Sen müzik mi dinliyorsun orada?”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ah, yok, yok. Sadece kitabım omzuna çarptı da. Yanlışlıkla. Özür dilemeye çalışıyordum.”

“Tamam.” Tekrar önüme döndüm ve müziği açtım.

Gün geçti.

İnsanlar ismimi katletti, öğretmenler benimle ne halt edeceklerini bilemedi, matematik öğretmeni yüzüme bakıp bu ülkeyi sevmeyen insanların geldikleri yere geri dönmesi gerektiğine dair beş dakikalık bir konuşma yaptı ve ben o sırada ders kitabıma o kadar çok baktım ki ikinci dereceden denklemleri kafamdan atmam günler sürecekti.

Sınıf arkadaşlarımdan hiçbiri benimle konuşmadı. Biyoloji kitabıyla yanlışlıkla omzuma vuran çocuk hariç.

Keşke hiçbiri umurumda olmasaydı.

O gün eve doğru yürürken hem rahatlamış hem de keyifsiz bir ruh hâli içindeydim. Beni kalp kırıklıklarından koruyacak duvarları örmek içimden pek çok şeyi söküp atmıştı ve her günün sonunda bu duygusal çaba yüzünden öyle tükenmiş oluyordum ki bütün bedenim titriyordu. Başımdaki bu ağır, kederli pustan kur-

tılmaya çalışarak, beni eve taşıyacak uzun kaldırıma doğru ilerlerken bir araba yavaşladı ve içinden bir kadın artık Amerika'da olduğumu ve ona göre giyinmem gerektiğini haykırdı. Ama ne bileyim, o kadar yorgundum ki öfkelenecek enerjiyi bulamadım. Kadın uzaklaşırken ona ortaparmağımı gösterdiğimde bile.

Tek düşünebildiğim, *İki buçuk yıl daha*, oldu.

İki buçuk yıl sonra lise dedikleri bu panoptikondan, insan dedikleri bu canavarlardan kurtulacaktım. Bu ahmaklar kurumundan kaçmayı çaresizce bekliyordum. Üniversiteye gitmek, kendi hayatımı kurmak istiyordum. O zamana kadar tüm bunları atlatırsam tabii.

2

ASLINDA AILEM, İNSANLIĞIN olup olabileceği en müthiş kişilerdi. Benim hayatımı –ve tabii abiminkini– daha iyi hâle getirmek için bütün gün çalışıp didinen gururlu İran göçmenleriydiler. Her taşınmamız bizi daha iyi bir mahalleye, daha büyük bir eve, daha iyi gelecek olanakları sunan daha iyi bir okul bölgesine götürdü. Annemle babam mücadeleden asla vazgeçemediler. Çabalamayı asla bırakmadılar. Beni sevdiklerini biliyordum. Ama şunu bil-melisiniz ki öte yandan da benim önemsiz olduğunu düşündük-leri mücadelelerimi asla anlamadılar.

Ailem hiçbir zaman öğretmenlerimle konuşmadı. Bir kere bile okulumu aramadılar. Hiçbir zaman oğulları suratıma taş attığı için başka bir çocuğun annesini çağırma tehdidi savurmadılar. İnsanlar, kendimi bildim bileli, yanlış bir adım/ırkım/dinim ol-duğu ve yanlış sosyoekonomik statüde bulunduğum için benim-le dalga geçip durdular ama benim hayatım, annemlerin yetiş-me şartlarına kıyasla o kadar rahattı ki neden her sabah şarkılar söyleyerek uyanmadığımı gerçekten anlayamıyorlardı. Babamın kendi hikâyesi o kadar akıllı almazdı ki –on altı yaşında bir başına evinden kaçıp Amerika'ya gelmiş– Vietnam'daki savaşa gitmek

üzere askere alındığı kısım parlak bir nokta gibi görünüyordu. Çocukken anneme okuldaki insanların bana kaba davrandıklarının söylediğimde başıma vurur ve bana bir savaşla gerçek bir devrimi nasıl atlattığını, on beşindeyken birilerinin sokağın ortasında kafasını yarıp en iyi arkadaşını da bir balık gibi desteklerini anlatırdı ve “Hey, neden Cheerios’unu yiyip her şeyi zamana bırakmıyorsun, seni kıymet bilmez Amerikan veledi,” derdi.

Ben de Cheerios’umu yerdim. Meseleyi de dile getirmezdim.

Annemle babamı seviyordum, gerçekten seviyordum. Ama onlarla kendi acılarımı hiç konuşmadım. Öğretmenlerin size yalnızca kötü şeyler söylediği ve gerçekten eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi bir okula gidecek denli şanslı olduğunuzu düşünen bir anne babadan anlayış görmeniz mümkün değildi.

Ben de hiçbir şey anlatmamaya başladım.

Okuldan eve gelir, annemle babamın günümün nasıl geçtiğine dair sorularını geçiştirirdim. Ödevlerimi yapar, kendimi oyalayacak bir şeyler bulurdum. Bir sürü kitap okudum. Çok klişe, biliyorum. Yalnız çocuk ve kitapları. Ama abimin odama girip de kafama bir *Harry Potter* nüshası atarak, “Bunu okulda kazandım, senin seveceğin bir şeye benziyor,” dediği gün, hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Yalnızca kâğıtların üzerinde yaşamayan az sayıdaki arkadaşım paramparça anılara dönüşmüştü ve o anılar da hızla siliniyordu. Taşınmalarımız sırasında bir sürü şey kaybetmişimdir –eşyalar, zımbırtılar, nesnelere– ama hiçbirini insanları kaybetmek kadar can yakmıyordu.

Her neyse, genellikle kendi başıma takılırdım.

Oysa abim her zaman meşguldü. Eskiden epey yakındık, birbirimizin en yakın arkadaşımızdık ama sonra o bir sabah uyandı ve kendisinin havalı ve yakışıklı olduğunu, benimse olmadığını ve hatta varlığımın bile insanları korkuttuğunu keşfetti. Sonra da, bilmiyorum işte, koştuk. Bilinçli bir şey değildi. Onun görüşeceği bir sürü insan, yapacağı bir sürü şey, arayacağı bir sürü kız vardı; benimse yoktu. Abimi severdim ama. Hem de çok severdim. Beni öfkeden küplere bindirmediği zamanlarda iyi bir çocuktum.

Yeni okulumdaki ilk üç haftamı, anlatılmaya değecek çok az şey yaşayarak atlattım. Heyecansızdı. Sıkıcıydı. İnsanlarla en temel düzeyde, yalnızca göstermelik etkileşimlerde bulundum ve zamanımın çoğunu müzik dinleyerek geçirdim. Okuyarak. *Vogue* sayfalarını karıştırarak. Paramın asla yetmeyeceği karmaşık moda cidden düşkündüm ve hafta sonlarımı ikinci el kıyafetler satan mağazalarda, podyumda en beğendiğim parçalara benzeyen; sonradan, yatak odamın sessizliğinde yeniden yaratmaya çalışacağım kıyafetler bulmaya çalışarak geçiriyordum. Dikiş makinesinde vasattım; elle dikişte daha iyi iş çıkarıyordum. O zaman bile iğneleri kırıp duruyor, yanlışlıkla kendimi deliyor ve okula parmaklarımda bir sürü yara bandıyla giderek öğretmenlerimin bana her zamankinden daha tuhaf bakışlar atmasına neden oluyordum. Yine de aklımı dağıtıyordu. Henüz eylülün ortalarıydı ve şimdiden okulu belli belirsiz de olsa iplemek konusunda mücadele veriyordum.

Panoptikondaki neşe dolu bir günün daha ardından kendimi kanepeye attım. Annemler henüz işten dönmemişti ve abimin nerede olduğunu da bilmiyordum. İç geçirerek televizyonu açtım ve başörtümü çıkardım. Atkuyruęumu çözdüm ve elimi saçlarımin arasından geçirdim. Sonra yeniden kanepeye yerleştim.

TV'de her öğleden sonra tam da o saatte *Matlock*'un tekrar yayınları oluyordu ve onları sevdiğimi sesli olarak itiraf etmekten utanmıyordum. *Matlock*'u seviyordum. Daha ben doğmadan çekilmiş bir diziydi ve suç davalarını tonlarca para karşılığında çözen Matlock adındaki cidden yaşlı ve oldukça pahalı bir avukatla ilgiliydi. Artık yalnızca ihtiyarlar tarafından hatırlansa da bu beni rahatsız etmiyordu. Çoğu zaman kendimi genç bir bedene hapsolmuş yaşlı bir ruh gibi hissediyordum zaten; Matlock benim kafandı. Görüntüyü tamamlamak için tek ihtiyacım bir kâse kuru erik ya da bir bardak elma püresi idi ve acaba buzdolabımızda bir zula olabilir mi diye düşünürken abimin eve geldiğini duydum.

Önce üzerinde pek düşünmedim. Evin içine doğru seslendi ve ben de öylesine bir gürültü çıkardım; Matlock harikalar yarattığından başımı çevirme zahmetine giremezdim.

“Hey, beni duymadın mı?”

Başımı kaldırdım. Abimin yüzünü gördüm.

“Birkaç arkadaşımı getirdim,” diyordu ve o zaman bile tam olarak anlamamıştım. Çocuklardan biri oturma odasına girene kadar da anlamadım. Ayağa o kadar hızlı kalktım ki neredeyse düşüyordum.

“Neler oluyor, Navid?” diye tısladım ve başörtümü kaptım. Normalde takması epey rahat olan konforlu, paşmina bir şaldı ama o sırada iyice öfkelenmişim ve parmaklarım birbirine dolanıyordu. Örtü her nasılsa başımın üzerinden kayıp gitti. Çocuk yalnızca gülümsedi.

“Ah, endişelenme,” dedi hızla. “Benim yüzde seksenim falan gey.”

“Ne hoş,” dedim rahatsız bir şekilde. “Ama bu seninle ilgili değil.”

“Bu, Bijan,” dedi Navid, beni ve İranlı olduğu açıkça belli olan çocuğu başıyla işaret ederken kahkahasını güçlkle bastırıyordu. Çocuğun Acem olduğu o kadar açıktı ki neredeyse inanamıyordum; bu kasabada başka bir Ortadoğulu olabileceğini düşünmemiştim. Ama Navid artık yüzüme yüzüme gülüyordu ve oldukça gülünç görünüyor olabileceğimi o an fark ettim. Orada öylece durmuştum ve başörtüm başımın üzerinde tuhaf bir şekilde toplanmıştı. “Carlos ve Jacobi...”

“Hoşça kalın.”

Üst kata koştum.

Yatak odamı arşınlayıp dururken birkaç dakika boyunca olayın ne kadar utanç verici olduğunu düşündüm. O şekilde savunmasız yakalandığım için kendimi öfkeli ve aptal hissediyordum ama sonunda, her ne kadar olay utanç verici olsa da, yukarıda saatlerce aç biilaç saklanmamı gerektirecek kadar da utanç verici olmadığına karar verdim. Saçlarımı tekrar topladım, kendimi

dikkatle topladım –örtümü iğneyle tutturmayı sevmediğimden genellikle başımın etrafına gevşekçe sarar, uzun uçlarını omuzlarımdan atardım– ve tekrar ortaya çıktım.

Oturma odasına girerken kanepede dört çocuğun oturduğunu ve kilerimizdeki her şeyi yediklerini fark ettim. İçlerinden biri gerçekten bir paket kuru erik bulmuştu ve o sırada hepsini ağzına tıkmakla meşguldü.

“Hey.” Navid başını kaldırıp baktı.

“Selam.”

Kuru erikleri yiyen çocuk bana baktı. “Küçük kız kardeş sensin demek?”

Kollarımı kavuşturdum.

“Bu, Carlos,” dedi Navid. Sonra başıyla, tanışmadığım diğer çocuğu işaret etti. Cidden acayip uzun, siyahı bir çocuktu. “Bu da Jacobi.”

Jacobi bana doğru bakmadan coşkuyla el salladı. Teyzemin anneme İran’dan gönderdiği güllü helvanın tamamını yiyordu. Yediği şeyin ne olduğunu bildiğinden bile şüpheliydim.

Ergen oğlanların doymak bilmez iştahları karşısında her zaman olduğu gibi hayrete düşmüştüm. Bu, midemi öyle bir bulandırdı ki ifade edebilmem mümkün değildi. Navid o sırada hiçbir şey yemeyen tek çocuktu. Onun yerine şu mide bulandırıcı protein karışımlarından birini içiyordu.

Bijan beni tepeden tırnağa süzdü ve “Daha iyi görünüyorsun,” dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Burada ne kadar takılacaksınız?”

“Kabalık etme,” dedi Navid dönüp bakmadan. Dizlerinin üzerine çökmüş, VCR’la uğraşıyordu. “Çocuklara *Breakin’* izlemek istiyorum.”

Biraz şaşırmıştım.

Breakin’ benim en sevdiğim filmlerden biriydi.

Takıntımızın tam olarak nasıl başladığını hatırlamıyordum ama abimle ikimiz break dans videolarını hep sevmiştik. Break

dansla ilgili filmler... Dünyanın her tarafından, saatler süren break dans yarışmaları... Her ne olursa. İkimizin de hoşlandığı bir şeydi bu –bu unutulmuş spora duyduğumuz sevgi– ve sıklıkla günün sonunda bizi bir araya getirirdi. *Breakin'* denen filmi birkaç sene önce bit pazarında bulmuştuk ve hiç değilse yirmi defa izlemiştik.

“Neden?” diye sordum. Bir koltuğa oturarak bacaklarımı altına topladım. Hiçbir yere gitmeyecektim. *Matlock'* tan daha fazla keyif aldığım bir şey varsa o da *Breakin'* filmiydi. “Olay ne?”

Navid bana dönüp gülümsedi. “Bir break dans ekibi kurmak istiyorum.”

Ona baktım. “Ciddi misin?”

Navid'le daha önce pek çok kez konuşmuştuk bunu: Break dans yapmak –gerçekten öğrenip sahnelemek– nasıl olurdu diye ama bu konuda gerçekten bir şey yaptığımız olmamıştı. Bu, yıllardır düşündüğüm bir şeydi.

Navid ayağa kalktı. Tebessümü daha da büyüdü. Benim delice heyecanlandığımı görmüştü, biliyordum. “Var mısınız?”

“Siktir, tabii,” dedim usulca.

Annem de tam o sırada odaya girdi ve tahta bir kaşıkla bitkince başımın arkasına vurdu.

“*Fosh nadeh,*” diye çıkıştı. *Küfür etme.*

Başımın arkasını ovaladım. “Lanet olsun, anne,” dedim. “Bok gibi acı.”

Başımın arkasına bir daha vurdu.

“*Lanet olsun.*”

“Bunlar kim?” dedi ve başıyla abimin yeni arkadaşlarını işaret etti.

Annem, çocukların şimdiye kadar yediklerinin envanterini hızlıca çıkarırken Navid de hepsini hızla tanıttı. Annem başını iki yana salladı. “*Een chiyeh?*” dedi. *Bu nedir? Sonra İngilizceye geçti: “Bu yemek değil ki.”*

“Elimizde sadece bu vardı,” dedi Navid ona. Ki kısmen doğruydü. Annemler eve asla abur cubur almazdı. Etrafta cipsler ya

da bisküviler bulunmazdı. Atıştırılacak bir şeyler istediğimde annem bana bir salatalık uzatırdı.

Annem, Navid'in yorumu karşısında dramatik bir şekilde iç çekti ve bizim için gerçek bir yemek ayarlamaya başladı. Sonra da bunca zamanını çocuklarına nasıl yemek pişirileceğini öğretmekle harcağına ve yarın işten eve döndüğünde birileri onun için yemeğı hazırlamamış olursa ikimizin de kıcını tekmeleyeceğine dair Farsça bir şeyler söyledi; şaka yaptığından emin olmam yalnızca yüzde kırktı.

Navid kızmış görünüyordu ve annem bana dönüp, "Okul nasıldı?" diye sorduğunda abimin hâline kahkaha atmak üzereydim.

Ama annemin sorusu yüzümdeki gülüşü hızla silip süpürdü. Gerçi sosyal hayatımı sormadığını biliyordum. Annem notlarımı öğrenmek istiyordu. Okula başlayalı daha bir ay bile olmamıştı ve annem şimdiden notlarımı sormaya başlamıştı.

"Okul iyi," dedim.

Başını onaylarmış gibi salladı, sonra da gitti. Sürekli hareket hâlindeydi, bir şeyler yapıyor, hayatta kalmaya çalışıyordu.

Abime döndüm. "Eee?"

"Yarın," dedi, "okuldan sonra buluşacağız."

"Ve eğer bizi idare edecek bir öğretmen de bulursak," dedi Carlos, "kampüste resmî bir kulüp bile kurabiliriz."

"Güzel." Sevinçle abime baktım.

"Aynen, değil mi?"

"Eee, şey, küçük bir detay," dedim kaşlarımı çatarak. "Belki unutmuş olabileceğiniz bir şey..."

Navid bir kaşını kaldırdı.

"Bize kim break dans öğretecek?"

"Ben," dedi Navid ve gülümsedi.

Abimin odasında zeminin yarısını kaplayan bir göğüs presiyi vardı. Bir çöpün yanında parçalanmış ve paslanmış hâlde bulmuştu ve eski evlerimizden birine taşıyıp tamir etmiş, sprey boyayla boyamış ve yavaş yavaş ona uygun ağırlık dizileri toplamıştı. O

şeyi taşıdığımız her yere peşinden sürüklerdi. Abim antrenman yapmayı seviyordu. Koşmayı. Boks yapmayı. Çok pahalı gelmeye başlayana kadar jimnastik dersleri de aldı ve sanırım gizliden gizliye kişisel antrenör olmak istiyordu. On iki yaşından beri antrenman yapıyordu; epey kaslıydı ve bir gram vücut yağı yoktu. Bunu biliyordum çünkü vücut yağ oranı konusunda beni düzenli olarak bilgilendirmeyi seviyordu. Bir keresinde, “Aferin sana,” demiştim ve kolumu çimdikleyip dudaklarını büzmüş ve “Hiç fena değil ama daha çok kas yapabilirsin,” demiş, o günden sonra da beni o göğüs presinde onunla birlikte çalışmaya zorlamıştı.

İşte bu nedenle, bize nasıl break dans yapılacağını öğreteceğini söylediğinde ona inandım.

Ama işler iyice tuhaf bir hâl almak üzereydi.

3

ÇOK SIK KARŞILAŞILIR, değil mi? Lisede? Laboratuvar partnerleri. O saçmalık. O saçmalıktan *nefret ediyordum*. Benim için tam bir çileydi. Birlikte çalışacak kimsenin olmaması, dersin sonunda bir partnerin olmadığını söylemek için öğretmenle sessizce konuşup kendi başına yapabileceğini söylemek, bunun mümkün olup olmadığını sormak ve onun da “hayır” deyip keyifle gülümsemesi, seni baş başa çalışma konusunda aşırı hevesli bir çifte üçüncü kişi olarak ekleyerek sana iyilik yaptığını düşünmesi acayip tuhaf, acı verici bir utançtı. Tanrım!

Ama bu kez öyle olmadı.

Bu kez Tanrı gökleri araladı ve oturduğumuz yerlere göre rasgele çiftler atayan öğretmene biraz mantık bahsetti. Kendimi okulun ilk günü biyoloji kitabıyla omzuma vuran çocukla, ölü bir kedinin derisini yüzme görevinde birlikte bulmam böyle oldu.

Çocuğun adı Ocean’dı.

İnsanlar yüzüme bakıp tuhaf bir adım olmasını beklerdi ama bu çocuğun Barbie’nin Ken’ini andıran suratına bakınca, adının okyanus olmasını hayatta beklemezdim.

“Annemle babam tuhaf tipler,” dedi açıklama olarak.

Omuz silktim.

Ölü kedinin derisini sessizlik içinde yüzdük zira acayip tiksindirici bir işti, kimse formaldehit kokan sırsıslıklam bir eti kesme tecrübesini aktarmak istemezdi ve benim tek düşünebildiğim, lisenin ne kadar aptalca olduğu ve burada ne bok yediğimiz, ah, Tanrım, bu aşırı aşırı mide bulandırıcı şeyi neden yapmamız gerektiği idi ve iki ay boyunca aynı ölü kedi üzerinde çalışacağımızı aklım almıyordu...

"Fazla uzun kalamam ama okuldan sonra biraz vaktim var," dedi Ocean. Pat diye söylemiş gibi gelmişti ama az sonra aslında bir süredir konuştuğunu fark ettim. Fakat ben elimdeki ince neştere o kadar odaklanmıştım ki fark etmemiştim.

Başımı kaldırdım. "Pardon?"

Laboratuvar kâğıdını dolduruyordu. "Bugünkü bulgularla ilgili bir rapor yazmamız gerekiyor," dedi, sonra başını kaldırıp saate baktı. "Ama zil çalmak üzere. O yüzden işi muhtemelen okuldan sonra bitirebiliriz." Bana baktı. "Uyar mı?"

"Ah, şey. Okuldan sonra görüşemeyiz."

Ocean'ın kulakları hafifçe kızardı. "Ah," dedi. "Tamam. Anladım. Sen... Eğer iznin yoksa, yani..."

"Hey," dedim gözlerimi kocaman açarak. "Hey." Başımı iki yana salladım, ellerimi yıkadım ve iç çektim.

"Hey ne?" dedi sessizce.

Ona baktım. "Dinle, hayatımın neye benzediğine dair kafanda neler kurdun bilmiyorum ama ailem tarafından bir keçi yığını gibi satılacak falan değilim, tamam mı?"

"Keçi sürüsü," dedi boğazını temizleyerek. "Onlar sürü olur..."

"Ne bok olurlarsa olsunlar, umurumda değil."

İrkildi.

"Sadece, okuldan sonra yapacak işlerim var."

"Ah."

"Yani belki bu işi başka şekilde çözebiliriz," dedim. "Tamam mı?"

"Ah. Tamam. Peki, şey, okuldan sonra ne yapacaksın?"

Soruyu sorduğunda eşyalarımı sırt çantama tıkiyordum ve o kadar hazırlıksız yakalandım ki kalemkutumu düşürdüm. Almak için eğildim. Kalktığımda bana bakıyordu.

“Ne?” dedim. “Neden umursuyorsun?”

Bu kez oldukça rahatsız görünüyordu. “Bilmem.”

Ona durumu analiz edecek kadar uzun uzun baktım. Belki de garip aileli Ocean’a biraz fazla yüklenmiş olabilirdim. Kalemkutumu çantama atıp çantanın fermuarını çektim. Çantayı omuzlarıma geçirdim. “Bir break dans ekibine katılıyorum,” dedim.

Ocean aynı anda hem kaşlarını çatıp hem de gülümsedi. “Şaka mı bu?”

Gözlerimi devirdim. Zil çaldı.

“Gitmem gerek,” dedim.

“Peki laboratuvar işi ne olacak?”

Seçeneklerimi gözden geçirdim ve sonunda telefon numaramı yazıp ona uzattım. “Bana mesaj atabilirsin. Bu gece çalışırız.”

Elindeki kâğıt parçasına bakakaldı.

“Ama dikkatli ol,” dedim başımla kâğıdı işaret ederek. “Eğer çok fazla mesaj atarsan benimle evlenmek zorunda kalırsın. Dini-min kuralları bunu gerektirir.”

Bembeyaz oldu. “Bir saniye. Ne?”

Neredeyse gülümseyecektim. “Gitmem gerek, Ocean.”

“Dur... Hayır, cidden... Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Vay canına,” dedim, sonra başımı iki yana salladım. “Hoşça kal.”

Abim, söz verdiği gibi, tüm bu break dans olayında imza atacak bir öğretmen bulmayı başarmıştı. Haftanın sonuna kadar kulübü resmiyete dökmek için evrak işlerimiz bitmiş olacaktı ki bu da hayatımda ilk defa ders dışı bir aktiviteye katılacağıım anlamına geliyordu. Biraz tuhaf hissettirmişti doğrusu. Ders dışı aktiviteler pek benim olayım sayılmazdı.

Yine de sevinçten havalara uçuyordum.

Hep böyle bir şey yapmak istemiştim. Break dans ılğınca hayranlık duyduğum ve hep uzaktan baktığım bir şeydi; kadın break dansçılarının yarışmalardaki performanslarını izler, ne kadar da havalı göründüklerini düşünürdüm – ne kadar güçlü. Onlar gibi olmak isterdim. Ama break dans, bale gibi bir şey değildi; sarı sayfalardan kursunu arayabileceğiniz bir şey değildi. Break dans okulları falan yoktu, en azından benim yaşadığım yerlerde. Etrafım, bana mükemmel *flare* yapmayı öğretmesi karşılığında ailemden İran yemekleriyle ödeme yapmasını bekleyen emekli break dansçı kaynamıyordu. Navid olmasa ben böyle bir şey yapabilir miydim, bilmiyorum. Bir gece önce bana birkaç yıldır gizlice bir şeyler öğrendiğini ve kendi kendine alıştırtma yaptığını itiraf etmişti ve kimseden yardım almadan ne kadar ilerlediğini görünce aklım uçmuştu. İkimiz arasında rüyamızı gerçekten ciddiye alan oydu ve bunu fark etmek hem onun adına gururlanmama hem de kendi adıma hayal kırıklığına uğramama neden olmuştu.

Navid risk alıyordu.

O kadar sık taşınıyorduk ki artık hiç plan yapamayacakmışım gibi geliyordu bana. Asla bir vaatte bulunmuyor, okul kulüplerine kesinlikle katılmıyordum. Hiç yıllık almamıştım. Hiçbir telefon numarasını ya da sokak adını ezberlememiş, yaşadığım şehirle ilgili kesinlikle gerekli olan şeylerden fazlasını hiç öğrenmemiştim. Bir anlamı yokmuş gibi geliyordu. Navid de aynı şeylerle kendi yöntemleriyle mücadele ediyordu ama artık doğru zamanı beklemekten bıktığını söylemişti. Bu sene mezun oluyordu ve üniversiteye gitmeden ve her şey değişmeden önce break dansa bir şans vermek istiyordu. Onunla gurur duyuyordum.

İlk antrenmanımıza katılırken el salladım.

Okulun spor salonundaki dans odalarından birinde toplanmıştık ve abimin üç yeni arkadaşı, daha önce tanışmış olmamıza rağmen beni baştan aşağı süzdü. Beni değerlendiriyor gibilerdi.

“Eee,” dedi Carlos. “Sen de mi break dans yapıyorsun?”

“Henüz değil,” dedim kendimi birden mahcup hissederek.

“Bu doğru değil.” Abim öne çıkıp bana gülümsedi. “*Uprock* konusunda fena değil ve altı adımı gayet iyi yapıyor.”

“Ama güç isteyen hareketlerin hiçbirini bilmiyorum,” dedim.

“Sorun değil. Ben sana öğreteceğim.”

Navid’in tüm bu olayı beni gaza getirmek için yapıp yapmadığını da ancak o zaman düşündüm. Belki ben uyduruyordum ama uzun zamandır ilk kez abim tekrar benim abim gibi görünüyordu ve o zamana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Abimde disleksi vardı. Ortaokula geçtiğinde ve her konuda başarısız olmaya başladığında nihayet, okuldan ikimizin de farklı nedenlerle nefret ettiğini idrak etmiştim. Sözcükler ve harfler abim için hiçbir zaman bana ifade ettikleri anlamı ifade etmemişlerdi. İki yıl önce okuldan atılmakla tehdit edilince nihayet bana gerçeği söyledi.

Haykırdı desek daha doğru gerçi.

Annem, ödevlerinde ona yardım etmemi emretti. Bir öğretmen tutabilecek durumda değildik, dolayısıyla bu işi ben yapmalıydım ve öfkelenmiştim. Boş zamanlarımı abime öğretmenlik yaparak geçirmek istemiyordum. O yüzden de abim çalışmayı reddettiğinde öfkelenmişim.

“Yalnızca soruya cevap ver,” diye çıktım ona. “Basit bir okuduğunu anlama sorusu. Paragrafı oku ve ne anlattığını birkaç cümleyle özetle. Bu kadar. Atla deve değil ya!”

Reddetti.

Zorladım.

Reddetti.

Ona hakaret ettim.

O da bana hakaret etti.

Sonra ben ona daha çok hakaret ettim.

“Yalnızca şu lanet soruyu cevapla, neden bu kadar tembelsin, ne sorunun var seni—”

Sonunda abim patladı.

İşte abimin, benim güzel, zeki abimin sözcükleri ve harfleri benim gibi anlamlandıramadığını öğrendiğim gündü o gün. Bir

paragrafı yarım saat boyunca tekrar tekrar, tekrar tekrar okuyor ve yine de ne halt edeceğini çözemiyordu. Cümleleri birleştiremiyordu. Düşüncelerini sözcüklere dönüştürebilmek için çok çabalıyordu.

Ben de ona nasıl yapacağını öğretmeye başladım.

Her gün saatlerce, gece yarısına kadar çalıştık. Ta ki sonunda kendi başına bir cümle kurana kadar. Aylar sonra paragraflar yazabiliyordu. Bir yıl sürdü ama sonunda kendi araştırma ödevini yazabildi. Kimsenin bilmediği ise, o süre boyunca onun bütün ödevlerini benim yapmış olmamdı. Bütün yazı ödevlerini. O kendi başına yazabilecek hâle gelene kadar onun bütün kompozisyonlarını ben yazdım.

Belki bu da onun teşekkür etme şekliydi. Yani, büyük ihtimalle öyle değildi ama başka ne sebeple bana bu şansı verirdi, bilmiyordum. Topladığı diğer çocuklar –Jacobi, Carlos ve Bijan– başka ekiplerden tecrübeliydi zaten. Hiçbiri uzman değildi ama acemi de sayılmazlardı. En çok çalışması gereken bendim ve Navid, bundan rahatsızlık duymayan tek kişi gibi görünüyordu.

Özellikle Carlos sürekli bana bakıp duruyordu. İyi bir sonuç elde edebileceğimden kuşkuluydu ve bunu dile de getirdi. Kaba olmaya çalışmaktan çok bir gerçeği dile getirir gibiydi.

“Ne?” dedim. “Neden olmasın?”

Omuzlarını silkti. Ama kıyafetime bakıyordu.

Üzerime elimdeki tek spor kıyafetini geçirmiştim –dar bir eşofman ve ince bir kapüşonlu– ama aynı zamanda değişik bir örtü de takıyordum; hafif, pamuklu bir malzemedен yapılmıştı ve türban gibi bağlamıştım. Onu rahatsız eden buydu.

Nihayet başımı işaret etti ve “Bununla break dans yapabilecek misin?” dedi.

Gözlerim kocaman açıldı. Nedense şaşırılmıştım. Nedense bu çocukların tanıdığım diğer herkesten çok daha az aptal olacağını düşünmüştüm.

“Şaka mısın sen?” dedim. “Hangi mal böyle bir şey söyler?”

Güldü ve “Özür dilerim, sadece daha önce bu şekilde break dans yapmaya çalışan birini hiç görmedim de,” dedi.

“Vay be,” dedim şaşkınlıkla. “Ben de senin o bereyi çıkardığını hiç görmedim ama sen *bunun* için bana bok atıyorsun, öyle mi?”

Carlos şaşırılmış görünüyordu. Daha büyük bir kahkaha attı. Bereyi başından çıkardı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Simsiyah, esnek bukleleri vardı ve biraz fazla uzadıklarından yüzüne düşüyorlardı. Bereyi geri taktı. “Peki,” dedi. “Peki. Tamam. Özür dilerim.”

“Her neyse.”

“Özür dilerim,” dedi ama gülümsüyordu. “Gerçekten. Üzgünüm. Aşırı saçmaladım. Haklısın. Pisliğin tekiyim.”

“Orası kesin.”

Navid kahkahalara boğulmuştu. Birden herkesten nefret ettim. Jacobi başını iki yana sallayarak, “Lanet olsun,” dedi.

“Hey,” dedim. “Hepiniz iğrençsiniz.”

“Hey!” Bijan bacaklarını esnetmekle meşguldü. Alınmış gibi yaptı. “Bu hiç adil değil. Jacobi ve ben ağzımızı bile açmadık.”

“Evet ama aklınızdan geçiyordu, öyle değil mi?”

Bijan sırttı.

“Navid,” dedim, “arkadaşların iğrenç.”

“Daha öğreniyorlar,” dedi ve Carlos’a bir su şişesi fırlattı. Carlos rahat bir hareketle eğilerek şişeden kurtuldu.

Hâlâ gülüyordu. Zemine kurulduğum yere doğru ilerledi ve bana elini uzattı.

Kaşımı kaldırarak ona baktım.

“Özür dilerim,” dedi tekrar. “Gerçekten.”

Elini tuttum. Beni ayağa kaldırdı.

“Pekâlâ,” dedi. “Şu bahsini çok duyduğum altı adımı görelim bakalım.”

Günün geri kalanını basit beceriler konusunda pratik yaparak geçirdim: amuda kalkmak, sınav çekmek ve *uprocks* üzerine çalışmak gibi. *Uprocks* dedikleri, ayaktayken yapılan dans hareketle-

riydi. Break dansın önemli bir kısmı yerde yapılırdı ama *uprock*'a özel bir önem verilirdi; bedeninizi yere, mecazen *downrock*'a bırakmadan ve onu takip eden güç hareketlerine ve genellikle tekil bir performans oluşturan duruşlara geçmeden önce yaptığınız ilk şey bir giriş, sahneyi hazırlama fırsatıydı.

Çok temel *uprock* hareketlerinin nasıl yapılacağını biliyordum. Adımlarım basit, hareketlerim akıcı ama yavandı. Müziğin ritmi konusunda doğal bir içgüdümdü –hareketlerimi ritimle kolaylıkla senkronize edebiliyordum– ama yeterli değildi. En iyi break dansçıların kendilerine has stilleri vardı ve benim hareketlerim hâlâ fazlasıyla geneldi. Bunu biliyordum –başından beri biliyordum– ama çocuklar yine de belirttiler. Grup olarak neler bildiğimiz ve neler öğrenmek istediğimiz konusunda konuşuyorduk ve ben ellerimin üzerinde geriye yaslanmıştım. Abim parmak boğumlarıma vurarak, “Bileklerine bir bakayım,” dedi.

Ellerimi uzattım.

Abim elimi öne arkaya kıvırdı. “Cidden esnek bileklerin var,” dedi. Avucumu geriye doğru itirdi. “Acıyor mu?”

Başımı iki yana salladım.

Gülümsedi, gözleri heyecandan parlıyordu. “Sana yengeç yürüyüşü yapmayı öğreteceğiz. Senin kendine özgü güç hareketin bu olacak.”

Gözlerim irileşti. Yengeç yürüyüşü kulağa geldiği kadar tuhaftı. İnsana ilkokuldaki beden derslerinde öğretilen türden bir şey olmadığı kesindi; daha ziyade, break dansın çoğu hareketi gibi temel yerçekimi kanununa meydan okuyan bir hareketti. Mükemmel bir karın bölgesi gücü gerektiriyordu. Beden ağırlığınızı ellerinizin üzerinde –dirsekleriniz gövdenize doğru bükülmüş hâlde– taşıyor ve yürüyordunuz. Ellerinizle.

Zordu. Gerçekten zordu.

“Süper,” dedim.

Ne olursa olsun, lisede geçirdiğim en güzel gündü bu.